

ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἑρμῆςως ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ὑπο

M. ΒΙΑΓΚΙΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΛΑΤΤΕ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ • Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ •

1882

Η ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΥΠΟ

ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΡΩΜΑΝΗ

Ἑμμέτρως ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ΥΠΟ

Μ. ΒΙΑΓΚΙΝΗ

Καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς Φιλολ. τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις Γυμνασίου

Μελοποιηθὲν

ὙΠὸ

Β. ΒΕΛΛΙΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ"

1882

871
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

REVOLUTION

THE

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

REVOLUTION

AMERICAN

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ εὐμερὲς ἀναγνώστης καὶ ἡ φιλόφρων ἀναγνώστρια ἀναλογιζόμενοι τὰς δυσκολίας, ἃς παρέχει ἡμετρος μεταφράσις ἡμμέτρου δράματος, τηρουμένων σχεδὸν ἀκριβῶς ἐννοίας, ὁμοιοκαταληξίας καὶ μέτρου, πέποιθα ὅτι δὲν θέλουσιν ἀρνηθῆ τὴν συγγνώμην, ἣν ζητῶ, ἂν τιος ἀδείας χρῆσιν ἐποιησάμην εἴτε προσθεὶς εἴτε ἀφαιρέσας ἢ καὶ μεταβαλὼν τι τοῦ πρωτοτύπου ἅνευ τινὸς βλάβης τῆς κυρίας ἐννοίας.

Πρώτιστος δὲ σκοπὸς τοῦ ἔργου τούτου ἦν, ἵνα οἱ μὴ εἰδότες τὴν Ἰταλίδα, τὴν διάλεκτον τῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως τῆς νέας ἐποχῆς, δύνωται Ἑλληνιστὶ γὰ ἄδωσι τὰ διάφορα τοῦ μελοδράματος τούτου ἅσματα τῷ αὐτῷ ρυθμῷ· ἔτι δὲ ἵνα εὐλόκληρος μελοδραματικὸς θίασος Ἑλλήνων ἀοιδῶν παραστήσῃ (hoc est in votis) τὴν Ῥενοδάτιν τοῦ Βελλίνι, τὸ κλασικὸν καὶ χαρίεν τοῦτο ἔργον.

Ἡ ὑπόδοχὴ δὲ Ῥυμῶν τοῦ πρώτου ἐκ τῶν τειοτέρων ἔργων μου θέλει ἐπιβάλλει ἐμοί, ἐκ τῶν προτέρων εὐγνωμονοῦντι, τὴν μετάφρασιν καὶ ἄλλων ἐπίσης καλῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων.

Ἐγράψον ἐν Ἀθήναις
μηνὸς Ἰουλίου μεσοῦντος, ἔτους 1882.

Ὁ μεταφραστὴς
Μ. ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ὁ Κόμης ΡΟΔΟΛΦΟΣ, κύριος τῆς κόμης.

ΤΕΡΕΖΑ, μωλοθρίς.

ΑΜΙΝΗ, ὄρφανή υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Τερέζας, μνηστὴ τοῦ

ΕΛΒΙΝΟΥ, πλουσίου κτηματίου τοῦ χωρίου.

ΛΙΖΑ, ξενοδόχος, ἐρῶσα τοῦ Ἑλβίνου.

ΑΛΕΞΗΣ, χωρικός ἐρῶν τῆς Λίζας.

Εἰς Συμβολαιογράφος.

Χορὸς καὶ ἄφωνα πρόσωπα, χωρικοὶ καὶ χωρικάι.

Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς Ἑλβετίας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Χωρίον

Εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὁ μύλος τῆς Τερέζας· χεῖμαρρος
στρέφει τὸν τροχόν.

Κατὰ τὴν ἀναπέτασιν τῆς αὐλαίας ἀκούονται μακρόθεν ἤχοι ποι-
μενικοὶ καὶ φωναὶ ἀπομεμακρυσμένοι, αἵτινες φωνάζουσι· ΖΗΤΩ
Ἡ ΑΜΙΝΗ! εἶνε οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἐρχόμενοι, ἵνα τελέ-
σωσι τοὺς γάμους αὐτῆς.

Ἐξέρχεται ἡ Λίζα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, εἶτα ὁ Ἀλέξης ἀπὸ
τοὺς λόφους.

Λίζα.

Ἡ χαρὰ τὸ πᾶν φαιδρύνει . . .

Ἄπ' ἐμὲ ἡ τέρψις λείπει,

Καὶ αὐξάνει ἔτι ἡ λύπη,

Διότι πρέπει νὰ γελῶ,

Ἄχ! 'ς ἐμὲ ὀλέθριον κάλλος,

Μ' ἀφαιρεῖς τὸν θησαυρόν μου

Κ' εἰς αὐτὸν τὸν θάνατόν μου

Ἐξ ἀνάγκης σ' ἐπαινῶ.

Ἀλέξης

Λίζα! Λίζα! . . .

Λίζα (ὡς ἀναχωροῦσα)

Τί ἀηδία!

Ἀλέξης

Φεύγεις με! . . .

Λίζα

Καὶ συντροφία.

Ἀλέξης Ὅχι πάντα, σιχαμένη,
Δὲν θὰ φεύγῃς ἀπ' ἐμέ·
Γρήγορα, καμαρωμένη,
Θὰ 'πανδρέψωμε καὶ σέ.

Διαρχοῦντος τοῦ διαλόγου τῆς **Λίξας** καὶ τοῦ **Ἀλέξη**, οἱ ἦχοι
πλησιάζουσι καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ ἐνισχύονται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Κατέρχονται ἐκ τῶν λόφων χωρικοὶ καὶ χωρικάι, ἑορτασίμως ἐν-
δεδυμένοι μετ' ἀγροτικῶν ὀργάνων καὶ κανίστρων μετ' ἀνθίων.
Φθάνουσιν εἰς τὸ πεδῖον.

Χορὸς Ζήτω ἡ Ἀμίνη!
Ἀλέξης Ζήτω! (ἐνούμενος μετὰ τοῦ χοροῦ)
Λίξα (θυμωμένη) (ὦ πείσμα!
Μαζῇ κι' οὗτος!)

Χορὸς Ζήτω! πάλι!
Ἀλέξης Στοιχηδὸν καὶ χωρὶς σχίσμα . . .
Λίξα (Ὁ θυμὸς μὲ καταβάλλει!)

Χορὸς Τὸ τραγοῦδι ἐτοιμασμένο
Ἀπ' ἐδῶ ἄς τονισθῇ.

Λίξα (Ἀπελπίς νὰ παραμένω
Ἡ ἐχθρά μου νὰ στερθῇ!)
ὦδῃ.

Χορὸς Ἐλθετίας ῥόδον εἶνε
Τ' ὠραιότερον ἢ Ἀμίνη
Δροσερά ὥς εἶν' ἡ κρήνη,
Δύγῃς ἄττρον, ἔρως, φῶς.
Ἀλλ' ἀγνή, συνεσταλμένη,
Ὅσον εὐμορφος κι' ὠραία.
Εἶν' ἀθῶα τρυγῶν 'ς τὴν θέα,
Τὴν ἐγέννησ' ἡ αἰδώς.

Εὐτυχέστερος, εὐδαίμων
 Πρίγγιπος ἢ βασιλέως
 Εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ τὸ κλέος
 *Ελαθε νὰ τὴν στεφθῇ!

*Ερως θησαυρὸν τοῦ δίδει
 Κάλλους, ἀρετῆς τοιοῦτον,
 Ποῦ ἄλλος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
 Ν' ἀγοράσῃ δὲν μπορεῖ.

Λίζα

(Ἄχ! δι' ἐμὲ τ' ὠραῖο τραγοῦδι

*Ελεγα ποτὲ πῶς θᾶνε,

Δὲν ἀντέχω, ἔρως πλάνε,

Νὰ τὸ ψάλλωσιν αὐτῇ).

***Αλ.**

(Λίζα μου, τ' ὠραῖο τραγοῦδι (πλησιάζων αὐτῇ)

Θὰ ψαλῇ καὶ ἡμᾶς ἀν' θέλησ,

*Βὰν στέργῃς, ἐὰν μέλλῃς

Σύζυγός μου νὰ γενῇ).

(Ἐπαναλαμβάνονται αἱ ζητωκραυγαί)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

*Η Ἀμίνη, ἡ Τερέζα καὶ οἱ λοιποί.

***Αμίνη**

Ποθῆται φίλοι, καὶ ἄλλοι

Τρουπεροὶ φίλοι, ὅσοι 'ς τὴν χαρὰν μου

Συμμετέχετε τόσον, γλυκὰ πόσον

Εἰσδύουν 'ς τὴν καρδίᾳ

Τ' ἄσματα, ποῦ σᾶς ἐμπνέει φιλία!

Χορὸς

Νὰ ζῇς εὐδαίμων! πάντες

Εὐχόμεθα, ὦ Ἀμίνη.

***Αμίνη**

Σοί, φιλάττη,

Τρουπερά μῆτερ, ποῦ χαρὰν τοσαύτην

*Σ τὴν ὁρφανὴν παρέχεις, τοῦτ' ἐκπράζει

Μᾶλλον ἢ τῶν βλεφάρων, τῆς καρδίας
Δάκρυ γλυκὺ χαρᾶς, φιλὶ λατρίας. (τὴν ἀσπάζεται)
Πόσον δι' ἐμέ αἰθρία

Ἀνέτειλεν αὐγή!

Πόσον ἀνθίζει ἡ γῆ

Τερπνῇ, γλυκεῖα!

Ἡ φύσις παιδροτέρα

Δὲν ἔλαμψε ποτὲ,

Τὴν χρωματίζει δέ,

Ἐρώτων ἡμέρα.

Πάντες Τρισόλβιος, Ἀμίνη,

Ὁ χρόνος ἄ; διαβῇ

Ἡ μοῖρά σου καλῇ

Ἄ; σὲ φριδρύνῃ.

(Ἡ Ἀμίνη ἐναγκαλιζεται τὴν Τερέζαν καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρά της,
τὴν ἐναποθέτει εἰς τὴν καρδίαν της).

Ἀμ.έ. Στὴν καρδιά μου θές τὸ χέρι,

Τὴν αἰσθάνεσαι πῶς πάλλει

Ἀχ! χάριν τόσον μεγάλη

Νὰ κρατήσῃ δὲν μπορεῖ.

Πάντες Ναι μὲ σὲ κ' ἡ μήτηρ χαίρει

Εἰς τοσαύτην εὐτυχία,

Ὁ Θεὸς νὰ δώσ' ὁμοία

Δὲν ἠδύατο ἔς αὐτή.

Ἀλέ. Μᾶλλον ἐγώ, Ἀμίνη,

Ναι σὲ συγχαίρω. Τελετὴ καὶ ὕμνος

Ἐπ' ἐμοῦ ἐτοιμάσθη τῶν χωρίων

Τοὺς μουσικοὺς ἰδοὺ φέρω μαζὴ μου.

Ἀμ.έ. Εὐγνώμων ἔς τὴν ζωὴ μου

Εἰς σὲ θᾶμαι, Ἀλέξη. Ταχὺ ἐλπίζω

Νὰ σ' ἀνταμείψω, ὅταν γαμπρὸς γείνης

Τῆς Λίζας, ἂν κι' αὐτή, ὡς φέμ' ὑπάρχει,
Νὰ σ' εὐτυχήσῃ εἶν' διατεθειμένη.

Ἀλέ.

Τ' ἀκοῦς, ὦ Λίζα ;

Λίζ.

Ἐλπίς ἄς τὸν χορταίνῃ.

Ἀλέ.

Εἶσαι σκληρά !

Τερ.

Καὶ διὰ τί ;

Λίζ.

Δὲν ἔξέρχεις ;

Ποτὲ σὺ δὲν θὰ μ' εὕρῃς

Ἐρωτοῦ νῆμαι δούλκ.

Ἀμί.

Μάθε, ὦ φίλη,

Ὅτι μεγάλη εἶν' εὐδαιμονία

Ἀγάπη τρυφερά.

Λίζ.

Συχνάκις ὁ ἔρωτος

Πρῶτον εἶνε ζωή, ὕστερον τάφος.

Τερ.

(Ἐποχρισία !)

Χορός.

Ὁ συμβολαιογράφος.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Συμβολαιογράφος καὶ οἱ λοιποί.

Ἀμί.

Ἦλθατε ; κι' ὁ Ἐλθίνος

Δὲν εἶν' ἔτι παρῶν ;

Συμβ.

Βήματ' ὀλίγα

Προπήθην, Ἀμίνη καὶ τὸν εἶδον

Μακρὰν ἔς τὸ δάσος εἶναι.

Χορός.

Ἐρχεται.

Ἀμί.

Ποθητὸς φθάνεις, Ἐλθίνε !

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Ἐλθίνος καὶ οἱ λοιποί.

Ἐλθ.

Συγγνώμη, ἀγαπητὴ μου,

Ἐργήσα ἄλγος. Τὴν ἡμέραν ταύτην

Νὰ 'πικαλεσθῶ εὐνοίαν ἀγγέλου
 Διὰ τοὺς γάμους ὑπῆγα' ἐπὶ τοῦ τάφου
 Τῆς νεκρᾶς μου μητρὸς γονατισμένος,
 Εὐλόγησαν εἰπὼν τὴν νύμφην, αὕτη
 "Ἐχει τὰς ἀρετάς σου, τὸν υἱόν σου
 "Ἄς κάμῃ εὐτυχῆ, ὡς τὸν πατέρα
 Κατέστητες καὶ σύ, καλὴ μητέρα.
 Εὖνους εὐχῇ!

Ἀμέ.

Πάντες;

Ματαίᾳ

Μὴ ἀποδῇ.

Ἑλδ.

Ἦστὲ πάντες, ὦ φίλοι,

Εἰς τοὺς θεσμούς παρόντες·

(ὁ συμβολαιογράφος ἀρχεῖται γράφων τὸ συμβόλαιον).

Συμ.

Ὡ Ἑλδίνε,

Τί δωρεῖς τῇ συζύγῳ;

Ἑλδ.

Ναί, πᾶν κτήμα,

Τὸν οἶκον, τ' ὄνομά μου

Κι' ὅ,τι ἀνήκει 'ς ἐμὲ τὸν κτηματίαν.

Συμβ.

Κ' ἡ Ἀμίνη;

Ἀμέ.

Ταύτην μόνον

(θέτουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν).

Ἑλδ.

Τὴν καρδίαν.

(Ἐνῷ ἡ μήτηρ ὑπογράφει καὶ μετ' αὐτῆς οἱ μάρτυρες, ὁ Ἑλδίνος παρουσιάζει τὸν ἀρραβῶνα εἰς τὴν Ἀμίνην).

Λάβε τὸν ἀρραβῶνα,

"Ὅν ἔφερε ἡ ἰδίᾳ

Ψυχῇ ἡ μακαρία,

Τοὺς γάμους μας ποθεῖ.

Οὗτος ἱερός ἄς ᾔνε,

"Ὡς ἦτο κ' εἰς ἐκείνη.

Ναὶ πῶν εὐχῶν ἄς μείνη

- Φύλαξ πιστός αεί.
- Πάντες.** 'Σ τὸν οὐρανὸν γραμμένη
Εἶνε τοιαύτη εὐχή
- 'Ελβ.** Εἴμεθα ταίρι.
- 'Αμεί.** Ταίρι!
- 'Ελβ.** 'Ω τί λαλιά γλυκεία!
'Ο κόλπος σου ἄς φέρῃ,
Ψυχή μου, αὐτὰ τὰ ἴα
(τῇ δίδει ἀνθοδέσμεν).
- 'Αμεί.** 'Αγνά, ἀθῶα εἶνε!
(τὰ ἀσπάζεται).
- 'Ελβ.** 'Ενθύμησις ἐμοῦ.
- 'Αμεί.** Καὶ χωρὶς ταῦτα 'Ελβίνε
- 'Ελβ.** Θά μ' ἔχῃς εἰς τὸν νοῦ.
καὶ σὶ 2.
- 'Αφ'** ὅτου πῆν καρδιά μας
'Πλησίασεν ὁ ἔρωρ,
'Αντήλλαξαν τὸ μέρος,
Φέρω τὴν σὴν ἐγώ.
- 'Αμεί.** 'Αχ! νὰ εὑρισκόν τας λέξεις
Να σοῦ εἰπῶ πῶς σὲ λατρεύω!
'Ο,τι εἰς τὸν νοῦν σκοπεύω
Δεν ἐκφράζει ἡ λαλιά.
- 'Ελβ.** Πάντα πάντα νῦν δηλοῦσι
Τὴν ἀγάπην, ποῦ σὲ ρλέγει.
Τὸ ματάκι σου τὸ λέγει
Καὶ τὸ χεῖλος, ποῦ γελά!
Εἰς τὴν ὄψιν σου ἡ ψυχὴ μου
Βλέπει αὐτὴν ζωγραφισμένη
Καὶ πετᾷ ἀσρηπασμένη
'Απο γλύκα καὶ χαρά!

Πάντες.

Ἄς δεικνύῃς τὰ βλέμματά σας

Ὅ, τι μέσα κλεῖ ἡ καρδιά σας,

Καὶ ὁ νοῦς σας ἄς ἐκφράζῃ

Ὅτι τὰ αὐτὰ φρονεῖ.

Λίξ.

(Ὁ θυμὸς τὸν νοῦν ταραζεῖ,

Δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ).

Ἑλβ.

Ἀὔριον μόλις φέξῃ,

Εἰς τὸν ναὸν σᾶς προσκαλῶ κ' οἱ γάμοι

Θὰ τελεσθοῦν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ θρησκεία.

« Πρὸς εὐθυμον τραπέζι

» Καὶ πρὸς χορὸν ἢ ἔπαυλις πλησίον

» Πάντας ὑμᾶς προσμεναι ».

(Ἀκούεται ἤχος μᾶστιγος καὶ καλπασμοῦ ἵππων).

Ποῖος κρότος!

Πάντες. (Προσδραμόντες). Εἶν' ἵπποι!

Ἀμί.

Ἐρχονται ξένοι.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ὁ Ροδόλφος καὶ δύο ἱππηλάται.

Ροδ.

Πόσον μακρόν, κοπιῶδες (μακρόθεν).

Τὸ ταξεῖδι μ' ἐράνη! Μακρὴν ἔτι

Τῆς κόμης ἐσμέν; (πλησιάζων).

Λίξ.

Στάδια τρία,

Καὶ θὰ φθάσητε μόλις 'κεῖ τὴν νύκτα,

Δόσθατος εἶν' ὁ δρόμος. Σᾶς προτρέπω

Νὰ σταθμεύσητε 'δῶ.

Ροδ.

Τὸ θέλω ἄτός μου.

Εἶνε ξενὼν 'ς τὴν κόμην;

Λίξ.

Ὁ ἰδικός μου.

Ροδ. Ούτος ; (ἐξετάζων τὸ ξενοδοχεῖον).

Αἰζ. Οὗτος.

Ροδ. Τὸν γνωρίζω.

Αἰζ. Κύριε σεῖς ;

Πάντες. (Τίς νᾶνε ὁ φίλος ;)

Ροδ. Νὰ τὸ δάσος ! . . . νὰ καὶ ὁ μύλος ! . . .

Τὴν πηγὴν ἀναγνωρίζω !

*Επαυλὶς σὲ βλέπω πάλιν,

*Ενθα μ' ἤδονην μεγάλην

Εἶχον εὐθυμοῦς διαμείνει,

*Οταν ἤμην, ναί, παιδί !

*Ὡ πατρίς ἀπῆλθ' ἐκείνη

*Ἡ ὥραία ἐποχὴ !

Πάντες. (*Σ τὸ χωριὸ θὰ ἔχη μείνει

Πότε ὁμως ; δὲν λαλεῖ.)

Ροδ. Μεταξὺ, δὲν ἀμφιβάλλω,

*Εορτὴ τελεῖται τοιαύτη.

Πάντες. Γάμο κάμνουμε μεγάλο.

Ροδ. Εἶν' ἡ νύμφη *κείνη ;

(δεικνύων τὴν Αἰζαν).

Πάντες. (δεικνύοντες τὴν *Αμίνην). Εἶν' αὐτὰ.

Ροδ. Εἶν' ὥραία, εἶνε σπανία.

Νὰ τὴν ἶδω. Τί εὐμορφία !

*Αγνοεῖς αὐτὸ τὸ *μάτι

Πῶς τὸ στῆθός μου ταράττει,

Πόσας σὺ μοῦ ἐνθυμίζεις

*Εξαίσίους καλλονάς.

*Ελαμπον, ὥς λαμπηρίζεις

ἀπὸ νιότη *σὺν αὐτάς.

Αἰζ. (Αὕτη ἐπαινεῖται μόνη !).

***Ελδ.** (*Σ τοὺς ἐπαίνους καμαρώνει !)

Χορός. (Ὅσοι κατοικοῦν ἱς τὰς πόλεις
Λέξεις λέν' εὐγενικάς).

Ἐλδ. Γνωρίζετε τὸν τόπον
Τοῦτον ὡς πρὸ μικροῦ, κύριε, ἐφάνη
Ὅτι ἀνεγνωρίσατε τὰ μέρη.

Ροδ. Νέον μὲ εἶχε φέρει
Ὁ Αὐθέντης τῆς κόμης.

Τερ. Πρὸ τεσσάρων
Ἐτῶν ἀπέθανε ὁ καλός!

Ροδ. ὦ Χάρων!
Μ' ἡγάπα ὡς υἱόν του.

Τερ. Ἐνα υἱόν τὸν εἶχεν· ἐκ τῆς κόμης
Ἐξηφανίσθη νέος, εἰδῆσιν πλέον
Δὲν ἔλαβ' ὁ πατήρ.

Ροδ. Ὡς τοὺς συγγενεῖς του
Εἰδῆσιν φέρω ὅτι ζῇ.

Λίζα Καὶ πότε
Ὡς τὴν πατρικὴν του χώρα θὰ ἐπανέλθῃ;

Χορός Πάντες ποθοῦμεν.
Ροδόλ. Μία ἡμέρα θὰ ἔλθῃ.

(ἀκούετ' ὁ ἦχος τῶν ἀγκαυλίων συναγόντων τὰ ποίμνια εἰς τοὺς
στάθμους).

Τερέζα Ὁ ἥλιος δύνει· πρόπει
Νὰ φύγωμεν ταχύ!

Χορός Φυγέ.

Τερέζα Ἡ ὥρα
Πλησιάζει, ποῦ πάντοτε προβαίνει
Τὸ φορικαλέον φάσμα.

Χορός Μὰ τὸν Κύριο!

Ροδόλ. Ποιὸ φάσμα;

Πάντες Εἶν' μυστήρια . . .

Φρικῶδες, πράγμα!

Ροδόλ.

Μωρία!

Χορός

Ἐναντιοῦστε;

Ἄν εἰδεύατε σεῖς . . .

Ροδόλ.

Εἰπέτε.

Χορός

Ἀκούστε.

Ἡ νύξ τὰ πάντα ὅταν σκοτίζει,

Σελήνης ὅταν ἀκτὶς ἀχνίζει,

Μὲ ἦχον ἴσον βαθέος φόφου

Ἐδῶ ἐκ τοῦ λόφου — προβαίνει σκιά.

Λευκὸ ἵντυμένη σινδόνι ῥέον,

Αὐτὴ τὴν κόμπην, μὲ βλέμμα καῖον,

Ὡς πυκνὸν νέφος, ποῦ ἄηρ ἐκίνει,

Χωρεῖ, χονδρύνει — τέρας γεννᾷ.

Ροδόλ.

Τὴν ζωγραφίζει, τὴν παρασταίνει

Τυρλὴ καθόλου ἢ φαντασίᾳ.

Πάντες

Δὲν εἶν' μωρίᾳ, φόβος δὲν μπαίνει

Τὴν βλέπουν ὅλοι, εἶν' φανερά.

Χορός

Παντοῦ ἐμδαίνει ἀργὴ τὸ βῆμα,

Σιγὴ γεννᾶται, τρόμος ἔς τὸ σχῆμα.

Ἄηρ δὲν πνέει, φύλλο δὲν κλίνει,

Παχύνει ἢ κρῆνῃ — καὶ σταματᾷ.

Κι' αὐτοὶ οἱ σκύλοι συμμαζομένοι

Τὰ ῥμάτια κλείουν, οὐρλὴ δὲν ὀργαίνει,

Μόνον ἔς τὸ βάθος, ὅπου φωλιάζει,

Ἡ σπρίγξ οὐρλιάζει — ἡ ρυπαρά.

Ροδόλ.

Ἄν μείνω ἐνταῦθα, σιγᾷ κ' ἐν τάξει

Θὰ τὴν σκοπεύσω νὰ ἴδῶ καλῶ.

Πάντες

Νὰ τὴν ζητήσης, Θεὸς φυλάξοι!

Πολλὴ θὰ ᾔτο ἡ ἀκρισία.

Ροδόλ.

Τοῦτο ἄρκει. Καθέναν

Ὦς θέλει ἄς φρονῇ. Θά ἔλθῃ ὥρα
Ν' ἀπαλλαγῇ ἡ κόμη
Τῶν φασμάτων αὐτῶν.

Τερέζα

Γένοιτο, Θεέ μου!

Βίῃ τοῦτο γενικὴ ἐπιθυμία.

Ροδὸλ.

Ἀπ' τὴν ὁδοιπορία.

Θέλω ν' ἀναπαυθῶ, ἂν ἡ ὥραία
Ξενοδόχος καὶ σεῖς τὸ συγχωρῆτε.

Πάντες

Κύριε, νύκτα καλή.

Χορὸς

Ἀναπαυθῆτε.

Ροδὸλ.

Χαῖρ', εὐγενὲς παιδίσκη,

Ὦς αὐριον, χαῖρε . . . Τὸν νέον ἀγάπα,

Ὦς ἐγὼ θά σ' ἡγάπων.

Ἐλδίνος

(μὲ θυμὸν) Ὡς τὴν ἀγάπη

Οὐδεὶς θὰ μὲ νικήσῃ. . .

Ροδὸλ.

Εὐδαίμων νάχῃς τὴν καρδίαν ποκτήσει!

(ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς Λίζας) (Ὁ χορὸς δισχεορπίζεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ὁ Ἐλδίνος καὶ ἡ Ἀμίνη.

Ἀμίνη

Ἐλδίνε! Σὺ μ' ἀφίνεις

Χωρὶς χαιρετισμόν;

Ἐλδίνος

Ἀπ' τὸν ξένον

Ἐλαβες τρυφερόν.

Ἀμίνη

Ναί, φιλοφρόνως

Καὶ μὲ χάριν λαλεῖ· κρίνω πρεπόντως

Ἐξ ὅψεως τὴν καρδίαν.

Ἐλδίνος

Καρδίαν ἐρῶντος.

Ἀμίνη

Σπουδάζων λέγεις ταῦτα;

Τί; ἀμφισβάλλεις;

Ἑλδίνος

Προσποιεῖσαι μάτην. . .

Σοῦ ἔκλειε τὸ μάτι !

Θωπεύων τὸ χέρι. . .

Ἀμίνη

Λοιπόν !

Ἑλδίνος

Ἀσμένως

Ἐδέχετο αὐτά, κ' εἰς κάθε λέξιν

Τὰ βλέμματά σας ν' ἀπαντῶνται εἶδον,

Ἐχαιρες ὅλη.

Ἀμίνη

Ἀγνώμων ! ταῦτα λέγεις !

Μήτια, καρδιά δὲν ἔχω

Εἰμὴ διὰ σέ. Δὲν σ' ὤμοσα τὸν ὄρκον ;

Δὲν ἔγιν' ἀρραβών ;

Ἑλδίνος

Ναί.

Ἀμίνη

Σὲ λατρεύω ;

Δὲν εἶσαι σὺ τὸ πᾶν ;

Ἑλδίνος

Ναί. . . μά. . .

Ἀμίνη

Εἰπέ μου

Ζηλότυπος μὴν εἶσαι ; . . .

Ἑλδίνος

Ἄχ ! ναὶ ἀκόμη. . .

Ἀμίνη

Τίνος ;

Ἑλδίνος

Παντός.

Ἀμίνη

Ἀδικίχ !

Ἑλδίνος

Συγγνώμη !

Ναὶ τὸν Ζέφυρον πνέοντα ζηλεύω,

Ποῦ σοῦ παίξει τὰς τρίχας τὴν σκέπη,

Καὶ τὸν ἥλιον, ποῦ ὑψόθεν σὲ βλέπει,

Καὶ τὸ ρεῖθρον, καθρέπτη σου ἀγνό.

Ἀμίνη

Ναὶ τὸν Ζέφυρον, φῶς μου, λατρεύω,

Διότ' αὐτῷ τ' ὄνομά σου ἐκφράζω,

Καὶ τὸ φῶς, διότ' ὁμοῦ τὸ μοιράζω,

Καὶ τὸν ροῦν, διότι σοὶ ἔχει νερό.

Ἑλθένοσ' Ἀχ! ἐρῶντος τοῦ; φόβους συγχώρει!
 Ἀμύνῃ Ἀχ! διὰ πάντ' ἀπαλλάξου ἀπ' αὐτά.
 Ἑλθένοσ' Ναί, διὰ πάντα.
 Ἀμύνῃ Τ' ὀμνύει;
 Ἑλθένοσ' Μὴ ἀπόρει.
 Καὶ οἱ 2 Ποτὲ φόβος, ποτὲ ὑποψία!
 Σταθερὰ ἴς τὴν καρδιά μας ἄς μείνῃ
 Ἀχ! ἡ πίστις, π' ἀγάπη προσθέτει!
 Καὶ αὐγῆς θὰ ὁμοιάζῃ γαλήνῃ
 Ἡ ζωὴ ἀμφοτέρων γλυκερίζ.
 Χαῖρε, φῶς μου!

Ἑλθένοσ' Ἐνθυμοῦ.
 Ἀμύνῃ Καὶ σὺ εἶ.
 Καὶ οἱ 2 Εἰς τὸν ὕπνον μου ὄνοῦς θὰ σ' ὀρά. (ἀπέρχονται)
 ('Ενταῦθα διακοπτομένης τῆς πράξεως καταπεσάννυται ἡ αὐλαία)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Δωμάτιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Κατὰ μέτωπον παράθυρον. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρῆς θύρα εἰσόδου,
 ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐνδότερον δωμάτιον. Ἀνάκλιντρον καὶ τράπεζα.

Ὁ Ροδόλφος, εἶτα ἡ Δέζα.

Ροδ.

Δυσάρεστον δὲν μ' εἶνε,
 Ὅτι ἔμεινα ὀδῶ· τερπνὸς ὁ τόπος,
 Ἐξαίρετος ἀήρ, καλοὶ οἱ ἄνδρες,
 Ἀξιέραστ' αἱ γυναῖκες καὶ πρὸ πάντων
 Ἡ νέα κείνη νύμφη
 Εἶνε σφόδρα κομψή... κ' ἡ ξενοδόχος
 Ὀλίγον δυστροπῆ, μ' ἀρέσει ἐξόχως.
 Ἐρχετ', ἐμπρός, ὀρίστε,
 Ὡραία μου ξενοδόχε.

Δέζ.

Νὰ ῥωτήσω

Ἐρχομαι αὐτῇ, ἂν ὁ κοιτῶν ἀρέτη

Ἦς τὸν κύριο Κόμη, ναί.

Ροδ.

Ἦς τὸν κύριον Κόμη!

(Διάβολε! ἐγνωρίσθην!)

Λίζ.

Συγχωρεῖτε,

Ὁ Δήμαρχος τὸ ἔλεγει τοὺς ἀγρότας

Δι' ἐπίδειξιν συνάξει.

Εὐχαριστῶ ποῦ κράζει

Πρώτην πάντων ἐμὲ εὐμενῆς τύχη,

Ἵνα τὸ σέβας μου σᾶς ὑποβάλλω.

Ροδ.

Εἰς τὰς ὥραίαις προτιμῶ κατι ἄλλο.

Σὺ εἶς ὥραία, ὦ Λίζα. . .

Ὅντως ὥραία. . .

Λίζ.

Μ' ἐμπαιζεις, κύριε κόμη.

Ροδ.

Δὲν σ' ἐμπαιζω. Τὰ πλάνια σου ματάκια,

Τὸ μειδιῶν σου στήμα

Πόσων ᾤῃραν κ' ἐμάγευσαν καρδίαι;

Λίζ.

Δὲν εἶχον ἐραστῶν ποτὲ φιλίας;

Ροδ.

Ψεύδειςαι, κατεργάρα

Γνωρίζω ἔνχ. . .

Λίζ. (πλησιάζουσα).

Τίνα; . . .

Ροδ.

Ἄν ἐγὼ ἤμην,

Τί θᾶλεγε, ψυχὴ μου; . . .

Λίζ.

Τί νὰ νομίσω;

Ροδ.

Ναί, τί θᾶλεγες σύ;

Λίζ.

Ὅτι ἀπιστήσω.

Δὲν ἔχω καλλονὴν τόσοῦν ἀξία. . .

Ἄλλ' ἀρετὴ ἔχω μίαν.

Καρδιά εἰλικρινῆ.

Ροδ.

Καὶ τοῦτο φθάνει.

Ὅτι κτυποῦν μ' ἐφάνη.

(ἀκούεται θόρυβος ἐκ τοῦ παραθύρου).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

Λίζ. (Τίς εἶνε; κακὸ νᾶχην!)

Ροδ. Πόθεν κτυποῦν; (ἀνοίγεται τὸ παράθυρον).

Λίζ. Νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν μονάχην.

(Φεύγει εἰς τὸ ἐνδοτερον δωματίον, καὶ ὡς ἐκ τῆς σπουδῆς χάνει τὸ μαντήλιόν της· ὁ Ροδόλφος τὸ σηκώνει καὶ τὸ ρίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ἐμφανίζεται ἡ Ἀρίνη· εἶνε κεκλιυμένη ὑπὸ ἀπλῆς λευκῆς ἐσθῆτος· καὶ φαίνεται ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ τέλος τῆς κλίμακος δι' ἧς ἀνέβη. Κοιμᾶται· εἶνε ὑπνοβάτης καὶ προχωρεῖ βραδέως εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος.

Ροδ. Τί βλέπω; αὐτὸ νᾶναι
Τὸ φάσμα τῆς νυκτός! — Δὲν ἀπατῶμαι. . . .

Ἡ χωρικὴ ἡ νέα,
Ποῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μ' ἐφάνη ὥραία.
Ἐλθίνε . . . Ἐλθίν'! . . .

Ἀρί. Κοιμᾶται.

Ροδ. Δὲν ἀπαντᾷς;
Εἶν' ὑπνοβάτης.

Ἀρί. (μετ' ἀστείου μειδιάματος) Νᾶσαι.
Ἔτι ζηλότυπος τοῦ ξένου; . . . λέγε! . . .
Εἶσαι ζηλότυπος;

Ροδ. Νὰ τὴν ξυπνήσω;

Ἀρί. Ἀγνώμων, ὅτῳ πλησίον . . . (μετὰ λύπης).
Ἐεῦρεis, σὲ ἀγαπῶ.

Ροδ. Τὴν ξυπνῶ.

Ἀρί. (τροφερῶς) Λάβε . . .

Τεῖνω τὴν χεῖρα . . . δὸς αὐτῇ φιλίον,
Εἰρήνης δεῖγμα.

Ροδ. Ἄς μὴ ξυπνήσῃ! τώρα

Νὰ μὲ ταραξῇ τις ἄς μὴ ἀφῆσω.

(Πορεύεται ἵνα κλείσῃ τὸ παράθυρον)

Λίξ.

Ἡ Ἀμίνη! (ἐκ τοῦ δωματίου) Προδότις!

(ἀναχωρεῖ ἀόρατος).

Ροδ.

Νὰ τολμήσω;

(Ὡς ὁρμῶν πρὸς τὴν Ἀμίνην. Βραχεῖα σιγή. Ἡ Ἀμίνη ὀνειρεύεται τὴν στιγμὴν τῆς ἱεροτελεστίας).

Ἀμί.

Πῶς ὁ λαὸς εἶν' εὐθυμος,

Ποῦ 'ς τὸν ναὸν μὲ φέρει!

Ροδ.

Ἀκόμη καὶ 'ς τὸν ὕπνο της

Κεῖν' ἡ ψυχὴ πῶς χαίρει!

Ἀμί.

Ἀνάπτουν τὰ κερία.

Ροδ.

Ὁ νοῦς 'ς τὴν Ἐκκλησίαν!

Ἀμί.

Σῶσόν με, μήτερ, σῶσον

Ὁ ποῦς δὲν μὲ κρατεῖ!

Ροδ.

Ἀχ! δὲν θὰ σὲ προδώσω,

Ἐξαίρετος ψυχῇ. (Ἡ Ἀμίνη ὑψώνει τὴν

χεῖρα ὡς εἰ ἦτο εἰς τὸν βωμόν).

Ἀμί.

Θεέ μου, 'ς τὸν ἄνδρα ὁμνῶ

Πίστιν, ἀγάπην πλήρη!

Ροδ.

Κρίνον ἀγνὸν καὶ θεῖο,

Τὴν ἀρετὴν σου τήρει!

Ἀμί.

Εἶσαι 'δικός μου, Ἐλθίνε!

Ροδ.

Φεύγω.

Ἀμί.

Δικὴ σου, κλίνε

Νὰ μ' ἀσπασθῇς. Μεγάλῃ,

Ἀξήγητος χαρά!

Ροδ.

Κλονεῖται, ἂν μείνω πάλι,

Ἡ ἀρετὴ ἡ καρδιά.

(Βαίνει ἵνα ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θύρας· ἀκούει κρότον ἀνθρώπων, ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ παραθύρου, ὁπόθεν εἰσῆλθεν ἡ Ἀμίνη, καὶ τὸ κλείει. Αὕτη, κοιμωμένη, εἶτι κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Χωρικοί, ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Ἀλέξης.

Χορὸς (ἔσωθεν).

Ἀνοικτὰ εἶν' ἐδῶ, κυττᾶτε.

Ἀθορύβως ὡς ἐμβῶμεν· (ἐξέρχονται)

Ἦσυγία, θὰ κοιμᾶται.

Ναὶ ἢ ὄχι τὸν ξυπνῶμεν;

Διὰ τί ὄχι; Θέλει θάρρος·

Νὰ προβῶμεν ναὶ ἢ οὐ;

Αἱ τιμαὶ δὲν φέρουν βάρος

Εἰς τὸν Κόμην τοῦ χωριοῦ. (πλησιάζουσι)

Ναὶ ἐμπρὸς ἐμπρὸς—ἰδῆτε·

Νά! κοιμᾶται 'κεῖ 'ς τὸ βάθος.

Πλησιάζωμεν, . . . σταθῆτε.

(βλέπουσι τὴν Ἀμίνην καὶ ὀπισθοχωροῦσι)

Δὲν εἶν' οὗτος, εἶνε λάθος.

Εἰς τὰ ροῦχα 'ς τὴν θωρία,

Γυνὴ εἶνε . . . ναὶ γυνή.

Εἶν' περίστασις ἀστεία, (συστέλλοντες τὸν γέ-
λωτα)

Πῶς ἐμβῆκε, καὶ πρὸς τί;

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Ἡ Τερέζα, ὁ Ἐλβίνος, ἡ Λέζα καὶ οἱ λοιποί.

Ἐλβ.

Εἶνε ψεῦμα.

(ἔξωθεν)

Χορὸς

Ἐδῶ τίς τείνει.

Λέζ.

Ἄδετε αὐτὴν καὶ μὴν ἀρνεῖσθε (δεικνύων

Ἐλβ.

φεῦ! ἡ Ἀμίνη!

τὴν Ἀμίνην)

Χορὸς

Ναὶ! ἡ Ἀμίνη!

(Ἡ Ἀμίνη ἐξυπνᾷ ἐκ τοῦ θορύβου).

Ἀμί.

Ποῦμαι ἐγώ; σεῖς τίνας εἰσθε;

Ἄχ! καλέ μου!
Ἐλδ. Φεῦ! προδότις!

Ἀμέ. Ἐγώ!...

Ἐλδ. Φύγε.

Ἀμέ. ὦ ἀθλιότης!

Τί σοῦ κάμνω;

Ἐλδ. Ἀκόμη ῥώτα!

Χορὸς Σὺ δὲν βλέπεις ποῦσαι πρῶτα;

Ἀμέ. Ἄω!... διὰ τί;... τίς με ἀπώθει;

Ἐλδ. Ἡ δολία σου καρδιά.

Ἀμέ. Μητέρα! μητέρα! (τρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
μητρός της· αὕτη καλύπτει τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν)

Χορὸς Ἄχ! τὸ νοιώθη!...

Ἐλδ. Ἀπιστη!

Ἀμέ. ὦ δυστυχιά!

Πάντες

Ἀμέ. Οὔτε λόγος, οὔτε τάσις

Ἐνοχον θὰ μ' ἀποδείξῃ.

Ἄν δὲν πείθῃσαι θὰ δείξῃ,

Ὅτι δὲν μ' ἀνταγαπᾶς.

Ἐλδ. Εἴθε νὰ μὴ δοκιμάσῃς,

Ὡς ἐγὼ τοσαύτη, πληξί',

Ἄν σ' ἡγάπησ', ἃς ἐνδείξῃ

Τόσος θρῆνος τῆς καρδιάς.

Χορὸς Ἡ προδοτικὴ σου φάσις

Καθαρὰ σὲ ἔχει στίζει.

Τερ. Φεῦ! ἀκούστε αὐτῆς τὰς φράσεις,

Ἡ σκληρότης σας ἃς λήξῃ

Χορὸς καὶ Ἀλέξης

Ἄν τὴν πίστι' αὐτὴ ἔχει ρίξει

Ποιὰ καρδιά νὰ ἀγαπᾶς;

(Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Τερέζα ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἔλαβε τὸ μαντήλιον τῆς Λίτσας καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ἀμίνης)

ἙΛΘ. Πᾶν' οἱ γάμοι· σὲ ἀφίνω,
Ἄπιστη, ὅς τὸν ἐραστή σου.

Πᾶντες Πᾶν' οἱ γάμοι!

Ἀμεί. Ἰδὲ τὸν θρῆνο!

Ἀκουσόν με . . . εἶμαι πιστὴ σου.

ἙΛΘ. Φύγε, παῦσε αὐτὸν τὸν γόον,
Εἶν' φωνὴ ἀπατηλὴ.

Ἀμεί. Θεὲ προστάτα τῶν ἀθώων,
Φέρε εἰς φῶς τὰ ἀλκθῆ.

Πᾶντες

Ἀμεί., ἙΛΘ. Ἄπιστε, ἀγνώμων, αὕτη
Ἀμοιβὴ εἶνε κακίστη,
Ἐπειτ' ἀπ' ἀγάπῃ τοιαύτῃ,
Ἐπειτ' ἀπὸ τόσῃ πίστι . . .

Φεῦ! μ' ἀφῆρσες, ὡς σ' εἶδα,
Ναί, χαρὰς πᾶσιν ἐλπίδα . . .

Ἀχ! ἀνάμνησις βασάνων
Θὰ μοῦ μένῃ ἀπὸ σέ.

Λίτσα Ἀλέξης καὶ Σορὸς

Πᾶν' οἱ γάμοι, τὰ στεφάνια

Ἄτιμος τοῦ πρόπει ἀφάνεια.

Σ' ὅλους μισητὴ, ἥτις σφάλλει,

Ἐντροπιασμένα θὲ νὰ ζῇ.

Τερ. Ἄν οὐδεὶς στηρίζῃ ἀρφάνια,

Ἄν ἡ χάρις ἦνε σπάνια,

Ἄτυχῆς! μητρὸς ἀγκάλη

Διὰ σέ δὲν θὰ κλεισθῇ.

(Ὅλοι ἐξέρχονται ἀπειλοῦντες τὴν Ἀμίνην αὕτη πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Τερέζας. Καταπετάννυται ἡ αὐλαίχ).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δάσος.

Χορός Χωρικῶν.

Ὁ δρυμὼν εἶν' πυκνὸς καὶ σκιώδης
Ἐδῶ ἔς τὸ ρεῖθρον ἄς μείνωμεν ὁμῶς·
Μακρὸς ἔστι, ἀπορρώξ καὶ πετρώδης,
Ὅστις ἄγει ἔς τὴν κώμην, ὁ δρόμος.
Εἶν' καιρὸς διὰ νὰ φθάσωμε' ἀκόμη
Πρὶν τῆς κλίνης αὐτοῦ σπικωθῇ.

Ἄς σκεθῶμεν!—Σὺν πάμε ἔς τὸν κόμην,
Τί νὰ ποῦμε νὰ συγκινηθῇ.

Ἐξοχότης!... θὰ ἔγω θαρραλέως...

Κύριε κόμην, ... ἦτο πρὶν ἢ Ἀμίνην

Τοῦ χωριοῦ ἢ τιμῇ, καὶ τὸ κλέος

Τῶν πλησίων χωμῶν ἔτο ἔκείνη!...

Ὅτε εὗρέθη ἔς τὸ δῶμα πεσμένη,

Ποῦ καὶ σὰς εἶχεν ἅμα δεχθῇ.

Στήριξέ την, ἂν ἦν' τιμημένη,

Ἄν ἡμάρτησε, δὸς ἀρωγὴ!

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦς, εἰς τὰς κρίσεις

Συγκινεῖται, καὶ δείχνει ὅτ' ὑπάρχει.

Εὐλαβῶς ἡμεῖς πάλι' δεήσεις . . .
Αἶδει λόγον καὶ πίστιν. Τί νίκη! . . .
'Επιστρέφου' εὐθύμως 'ς τὴν κώμη·
Εἰς ἓν βῆμα, 'ς ἓν πῆδημα ἐδῶ.
Δοκιμάσωμε . . . 'Εμπρὸς εἰς τοῦ κόμη . . .
Προστασία θὰ λάβῃ ἀπ' αὐτό! (ἀπέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ Ἀμὲνη καὶ ἡ Τερέζα.

Ἀμ. Στήριξόν με, καλὴ μητέρα· σὺ μόνη
Μένεις προστατίς μου.

Τερ. Θάρρει. Ὁ κόμης
Θὰ κινηθῇ ὑπὸ τῶν πικρῶν δακρύων.
'Εμπρός.

Ἀμ. Ἀχ! δὲν ἰσχύω.
Τρέμει ἡ καρδιὰ κι' ὁ ποῦς.—Εἴμεθα—βλέπεις
'Σ τοῦ Ἐλβίνου τὸ κτῆμα.—Ἀχ! ναί, ποσάκις
'Καθήμεθα εἰς τῶν φηγῶν τὴν σκιάδα,
'Σ τὸν φλοῖσθον τοῦ νεροῦ!—Ἡ αὖρα, ποῦ πνέει
'Εκ τῶν ὄρκων μας ἀντηχεῖ.—ὦ λύπη!
Τοὺς λησμονεῖ ὁ σκληρός! μ' ἐγκαταλείπει.

Τερ. Διστάζω καὶ πιστεύεις,
'Ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾷ; ἴσως λυπεῖται
Καὶ αὐτὸς ὥς καὶ σὺ . . . Ἐρχεται, ἰδέ τον,
Μοναχός, σύννους, κρίνω . . .

Ἀμ. Κρύψον με, μητέρα . . . δὲν τολμῶ νὰ μείνω.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο Ἐλδίνος καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ μέρος.

Ἐλδ.

Ὅλα πᾶνε. Ἡμέρα θρήνου!

Δὲν εἶν' πλέον παρηγορία.

Ἐπαυσε πλέον ἡ καρδιά μου.

Ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σκιεῖται.

Ἀμεί.

Ἐχει, μῆτερ, ὄψιν σόννου,

Ἴσως ἔτι μ' ἀγαπᾷ.

(Ἡ Ἀμίνη πλησιάζει. Αὐτὸς συνέρχεται, τὴν βλέπει καὶ μετὰ πικρίας τῇ λέγει).

Ἐλδ.

Χαιρεκἀκως βλέμμα κλίνει,

Σ' τὰ δεινὰ μου φεῦ! ἀγάλλου,

Σκληρὰ! εἶμαι παντὸς ἄλλου

Δυστυχέστερος διὰ σέ.

Ἀμεί.

Ἀκούσόν με ... παῦς, Ἐλδίνε ...

Πταῖσμα δὲν ἐλέγχει ἐμέ.

Φωναὶ μακρόθεν

Ζήτω ὁ κόμης!

Ἐλδ.

Κόμης!

(θέλων ν' ἀνιχωρήσῃ)

Ἀμεί, Τερ.

Μεῖνε.

Ἐλδ.

Ὅχι, ἄς φύγω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Χορὸς καὶ οἱ λοιποί.

Χορὸς

Ἦσαν ψεύδη.

Λέγει ὁ κόμης, ἄθώα εἶνε,

Ἀγνοτάτ' ἡ κ' ἐδῶ σπεύδει.

ἙΛΘ. Αὐτός! φρίττω!
Πάντες Ὅργῃς φρίδου!
ἙΛΘ. Τὴν ὀργὴν μου δὲν βασιτῶ.
(Τῇ ἀφαιρεῖ τὸν ἄρραβῶνα)
Ἀμεί. Ὁ ἄρραβῶν! ὄχ! μήτερ!

Τερ, Χορὸς (τῷ Ἑλθίνῳ) Κήδου!
Θ' ἀποθάνῃ δι' αὐτό. (βριχεῖα σιγή.

Ὁ Ἑλθίνος πλησιάζει τὴν Ἀμίνην ζωηρῶς συγκεκινημένος)

ἙΛΘ. Ἀχ! διὰ τί νὰ σὲ μισήσω
Δὲν ἔμπορῶ, ὡς θέλω, ὦ πλάνη!

Ἀχ! εἰσέτε δὲν ἐφάνη,

Ὅτι σ' ἔσθῃς ἡ καρδιά.

Ἄλλος εἶθε ἄ; σ' ἀγαπήτη,

Ὡς σ' ἠγάπησα ὁ τάλας!

Ὡ προδότις, εὐχὰς ἄλλας

Μὴ φοβοῦ, ἂν καὶ πονῶ.

Τερέζα καὶ Χορὸς

Ἀχ! σκληρὲ, πρὶν τὴν ἀφήτης,

Μὲ τὸν Κόμην νὰ μιλήσης

Μπορεῖ σὲ νὰ ἡσυχάσῃ,

Τὴν τιμὴν νὰ δώσῃ αὐτῇ.

(Ὁ Ἑλθίνος ἀπέρχεται ἀπηλπισμένος. Ἡ Τερέζα ἀποσύρει τὴν Ἀμίνην ἐτέρως).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Χωρὶον ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Ἡ Λεῖζα ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλέξη.

Λεῖζα Ἀφες με. Νὰ νοήσης

Ἐπρεπεν, ὅτι ὀχληρὸς μ' ἀποβαίνης.

Ἀλέ. Αὐτὸν μὴ περιμένεις

Νά νυμφευθῇς. Ταχέως τῆς Ἀμίνης
᾿Σ τὴν τιμὴν θά πεισθῇ, καὶ πλέον.

Λίζ.

Πλέον

Ἀχδὴς ἔτι θᾶσαι, Χαμαιλέον!

Ἀλέ.

Φεῦ! σπλαγγνίσου με, Λίζα... ἄλλαξε γνώμη,
Μὴ μὲ περιφρονῇς. Τί θέλεις ἄνδρα,
Ποῦ θὰ σὲ νυμφευθῇ πρὸς πείσμα μόνο;

Λίζα

Φίλτερος εἶν' βλαχός, σ' τὸ λέω ἓνα χρόνο.

Ἀλέξ.

Δὲν θὰ τὸν νυμφευθῇς ἄνω καὶ κάτω
Θὰ κάμω τὸ χωριό· καὶ αὐτὸν τὸν Κόμη
Θὰ ἐπικαλεσθῶ, πρὶν ὑποφέρει
Νά μὲ περιγελαῖ, τόσον, ὦ Λίζα!

(Φωναὶ ἔσθωθεν)

Λίζα ἡ νύμφη...

καὶ οἱ 2

Τί;

Φωναὶ ἔσθωθεν

Νύμφη ἡ Λίζα

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Χωρικοί, Χωρικάι καὶ οἱ λοιποί, εἶτα ὁ Ἐλβεργος

Χορός

Νά συγχαρῶμεν διὰ τοιαύτην τύχη

Ἥλθομεν ὅλοι, χαίρετε καὶ εὐτύχει·

Εἰς σέ, ἄν κλίνης — ἀντὶ τῆς Μίνης,

Ἀνδρός τὴν χεῖρα θὰ δώσῃ σοί.

Λίζα

Διὰ τὰς εὐχὰς σας σὰς εἰμ' εὐγνώμων·

Ἄν ἀγαπῶμαι, δὲν ἔχω μῶμον.

Ποτὲ ἡ μνήμη τόσης φιλίας

Ἐκ τῆς καρδίας — δὲν θὰ σβεσθῇ.

Ἀλέξης Ὡς κτυπημένη — κεραυνωμένη

Ἡ γλῶσσα λόγους δὲν εἶν' νὰ 'πῇ).

Χορὸς Ἡ ἐκλογὴ τοῦ εἶ; πάντ' ἀρέσει

Πᾶς ἀμιλλᾶται νὰ σ' ἐπαινέσῃ·

Νὰ σὲ φαίδρύνουν—πάντες θὰ μείνουν,

Σοὶ εὖχοντ' ὅλοι τύχη καλή.

Λίζα Κ' εἶν' ἀληθές, Ἐλδίνε,

Ὅτι ἀγάπης ἀξίαν μὲ νομίζεις;

Ἐλδ. Ναί, Λίζα. Ἀνανεώνω

Τὸν πρότερον δεσμόν. Συγχώρει τοῦτον

Ἄν διέλυσα, ἡπατήθῃ·

Ὑπ' ἀρετῆς πλαστῆς.

Λίζα Ἐσυγχωρήθῃ.

Τώρα ποῦ μοι ἐπιστρέφεις,

Ἀθήναις τὸ παρελθόν, ἄλλο δὲν βλέπω

Ἡ τὸ μέλλον τερπνόν, ποῦ μὲ προσμένει.

Ἐλδίν. Ἐλθέ, ἡγάπημένη

Σύζυγος θᾶται. Ἡ τελετὴ ἐτοίμη

Σ τὸν ναὸν νῦν θὰ ᾔνε.

Μὴ βραδύνωμε!

Πάντες Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ροδόλφος καὶ οἱ λοιποὶ

Ροδόλ. Στάσου, Ἐλδίνε.

Λίζα (Ὁ κόμης!)
Ἀλέξης (Ἡ θῆ· ἐγκρίτως).

Ροδόλ. Ποῦ σπεύδεις;

Ἐλδίν. Σ τὸν ναόν.

Ροδόλ. Ἀκούσαν πρῶτον.

Ἀξία τιμῆς, ἐρώτων

Εἶν' ἔτι ἡ Ἀμίνη ἐγὼ τῆς ἀρετῆς της,
Καὶ τῶν προτερημάτων,
Ἐγγυητής σου θέλω νᾶμαι.

Ἑλδ.

Νά τον!

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὦ κόμη,
Ν' ἀπιστήσω δὲν ἰσχύω.

Ροδ.

Ἡπατήθης, λέγω ἀκόμη·
Ἵς τὴν τιμὴν μου σοὶ ὀμνῶ.

Ἑλδ.

Ὅπου ὁ κόμης διαμένει,
Δὲν τὴν εἶδον κοιμισμένη;

Ροδ.

Εἶδες, ἦτο ἡ Ἀμίνη...

Ἐξυπνὴ δὲν ῥέθηκε 'κεῖ.

Πάντες.

Πῶς λοιπόν; τοῦτο νὰ γείνη;

Ροδ.

Ὅλοι ἀκούστε.

Χορός.

Ἄς ἀκουσθῇ.

Ροδ.

Εἶνε κάποιοι ποὺ κοιμῶνται
Καὶ ἐν τούτοις περπατοῦσι.
Ὅταν δὲ αὐτοὶ ἐρωτῶνται
Ἀποκρίνονται, ῥμιλοῦσι,
Τοιοῦτοι λέγοντ' ὑπνοβάται,
Ἦτοι ἐν ὕπνῳ περπατῶ.

Πάντες.

Εἶν' ἀλήθεια, ... πῶς τὸ τοιοῦτον;

Ροδ.

Ψεύδη δὲν ῥμποῶ νὰ 'πῶ.

Ἑλδ.

Ὅχι ὄχι· εἶνε προφάσεις.

Βλέπω πλήρη τὴν αἰτία.

Ροδ.

Μοχθηρέ! σὺ θὰ ἐκφράσης

Εἰς τοὺς λόγους μου ἀπιστία;

Ἑλδ.

Ἐλθε, Λίζα. (χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸν
Ροδόλφον).

Λίζ.

Ἄς πᾶμε.

Χορός

Ἄς πᾶμε.

Τέτοια ψεύδη δὲν ψηφᾶμε·
Νὰ κοιμᾶται, νὰ πηγαίνει!
Δὲν εἶν' ὄχι δυνατό!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Ἡ Τερέζα καὶ οἱ λοιποί.

Τερ.

Μὴ φωνάζετε, σιωπᾶτε

Ἄχ! κοιμᾶται κουρασμένη·

Ἐχει ἀνάγκη, ἡ καυμένη,

Ἐπειτ' ἀπὸ τὸν κλαυμό.

Πάντες

Ναί· σιωπῶμε—ἄς σεβασθῶμε

Αὐτῆς ὕπνο τὸν πικρό.

(Θέλοντες νὰ ἐξέλθωσι).

Τερ.

Λίζα! . . . Ἐλθίνα! . . . φεῦ τί βλέπω;

Ποῦ πηγαίνεις παιδρά τόσον;

Λίζ.

Εἰς τοὺς γάμους

Τερ.

Θεέ μου! σῶσον!

Καὶ ἡ νύμφη . . . ἡ Λίζα;

Ἐλθ.

Ἡ Λίζα.

Λίζ.

Δὲν μὲ εἶδον, καὶ τ' ἀξίζω,

Νύκτα μόνη νὰ γυρίζω,

Οὔτε μ' εὔρον κεκλεισμένη

Εἰς τὸ δῶμα ἐνὸς ἀνδρός,

Τερ.

Ψεύτρα! εἰς τοῦτο, ἀτιμασμένη,

Ὁ θυμός μου δὲν βастᾷ!

Τὸ μαντῆλι τοῦτο εὔρεθην

Εἰς τοῦ κόμης τὸν σορᾶ.

Πάντες.

Τίνος εἶνε; πῶς ἐτέθη;

Τερ.

Σᾶς τὸ λέγει αὐτὴ ἐρυθρά.

(δεικνύουσα τὴν Λίζαν)

Πάντες. Λίζα! (Ὁ Ἑλδίνος ἀφίνει τὴν χεῖρα τῆς Λίζας κατησχυμένως)

Τερ. Ἡ Λίζα! ἃς μὲ διαψεύσῃ

Ὁ κύρ' Κόμης, ἂν ἔμπορῃ.

Λίζ. (Δὲν τολμᾷ τις ν' ἀνανεύσῃ)

Πάντες. (Τί νὰ ᾔπῃ, τί νὰ σκερθῇ).

Πάντες

Ἑλδ. (Λίζα! κ' αὐτὴ ἐσφαλμένη!

Βίς τὸ αὐτὸ ἐπλανήθη,

Ἐρως ἔς τὸν κόσμον ἐλύθη,

Πίστις δὲν εἶν', τιμὴ!)

Λίζ. (Θεὲ μου! κεραυνωμένη,

Ἐχάθη ἡ φωνή μου, ἀθλίᾳ!

Πόσον ἔς τὴν ἀτιμία

Ἡ ἐχθρά μου θὰ χαρῇ!)

Τερ., Ροδ. (Ἡ ὄψις τῆς ἐμφαίνει

Σαφῶς τὴν ἀμαρτίαν!

Οἶκτον δὲν θέλ' ἡ ἀχρεία,

Ποῦ ἄλλην δὲν πονεῖ.)

Ἀλέ., Χορὸς (ὦ, τὴν καταραμένη,

Ἐφαίνετο ἁγία!

Ἰδέτε ὑποκρισίαν!

Τῆς πρέπει νὰ θρηνῇ.)

Ἑλδ. Κύριε, . . . τί νὰ πιστεύσω;

Μὲ ᾔπρόδωσέ κ' αὐτή!

Ροδ.

(Νὰ φανερώσω

Δὲν ἔχω τί φρονῶ. Πάλιν σοὶ λέγω,

Ἐποστηρίζω, ὅτι εἶν' ἁγνὴ ἡ Ἀμίνη,

Τὴν ἀρετὴν προσβάλλεις ἔς τὴν καρδίαν.

Ἑλδ. Τίς θ' ἀποδείξῃ;

Ροδ.

Τίς; αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Ἐμφανίζεται ἡ Ἀμίνη ἐξερχομένη ἐκ τινος παραθύρου τοῦ μύλου. Περιπατεῖ κοιμωμένη, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς στέγης· ὑπ' αὐτὴν ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, ὁ ὁποῖος στρέφεται ταχέως, ἀπειλεῖ νὰ τὴν συντρίψῃ ἂν σφάλῃ ὁ ποῦς. Πάντες στρέφονται πρὸς αὐτὴν πεφοβισμένοι. Ὁ Ἑλδῖνος κρατεῖται ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου.

Πάντες. Ἀχ! (ὁμοφώνως)

Ροδ. Σιγαῖτε· ἀπλοῦν βῆμα·

Ἀπλῇ φωνῇ τὴν κτείνει.

Τερ. ὦ τέκνο!

Ἑλδ. ὦ Ἀμίνη!

Χορὸς Ἰδοὺ 'ς τὰ κάτω τείνει,

Θεέ μου! ὁδήγει αὐτήν.

(Ἡ Ἀμίνη φθάνει παρὰ τὸν τροχὸν βρῖνουςα ἐπὶ δοκοῦ ἡμισεσηπυίας, ἣτις κλίνει ὑπ' αὐτήν)

Τρέμει . . . κλονεῖται . . . πλὴν

Θάρρος . . . ἐσώθη!

Πάντες. Ἐσώθη! . . .

Τερ. ὦ τέκνο! . . .

Ἑλδ. ὦ Ἀμίνη! . . .

(Ἡ Ἀμίνη προχωρεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου)

Ἀμν. Ἀχ! ἂν μὲν πορὰ μόνον

Νὰ τὸν ἰδῶ ἡδυάμην, πρὶν ἢ ἄλλην

Νύμφην 'ς τὸν ναὸν φέρῃ! . . .

Ροδ. (πρὸς τὸν Ἑλδῖνον) Ἀκοῦς;

Τερ. ὦ τὸν νοῦν της

Μιλεῖ διὰ σέ.

Ἀμίνη Ματαίᾳ ἐλπίς! . . . ἀκούω

Τὸν κώδωνα νὰ ἤχῃ . . . 'ς τὸν ναὸν βαίνει. . .

Ἐχασ' αὐτὸν . . . καὶ εἶμαι . . . ἀθώα, καλέ μου.

Πάντ. Ἀγνή καρδιά!

Ἀμέ. Θεέ μου, (κλίνουσα τὸ γόνυ)
Μὴ βλέπε τὸν κλαυθμόν μου· συγχωρῶ. Ὅσον
Δυστυχῆς εἶμαι, τόσον
Εὐτυχῆς ἔστω . . . εἰν' ἔσχαται ἐκφράσεις
Τεθλιμμένης καρδιᾶς . . .

Πάντ. ὦ ἀγάπη! ὦ φράσεις!

Ἀμέ. (παρατηρεῖ τὴν χεῖρά της ὡς ζητοῦσα τὸν ἄρραβῶνα τοῦ
Ἑλβίνου)

Ποῦ εἶνε . . ὁ ἄρραβῶν μου. . .
Μοῦ τὸν ᾤπηρε . . . ποτὲ δὲ δὲν θ' ἄρπάσῃ
Τὴν εἰκόνα . . . 'ς τὸ στῆθος . . . χαραγμένη.
Καὶ σὺ ἀγάπης, ποῦ μένεις,
(ἄφαιρεῖ ἐκ τοῦ κόλπου της τὰ ἄνθη, ἃ εἶχε λάβει παρὰ
τοῦ Ἑλβίνου)

Προσφιλὲς δῶρο, ὦ ἄνθος . . . , δὲν ἐχάθης.
Ναὶ σὲ φιλῶ . . . ἀλλ' . . . οἴμοι! ἐμαράθης.

Δὲν πίστευα νὰ σ' ἴδω

Νὰ μαραθῇς ἀκαίρως,

Παρῆλθες ὡς ὁ ἔρως,

Ποῦ βάσταξε ἐν πρώτῃ. (κλαίει ἐπὶ τῶν ἀνθέων)

Ἐδύνατο νέον κάλλος

Σοὶ δάκρυ νὰ χαρίσῃ . . .

Ἀγάπην ν' ἀναζήσῃ

Τὸ δάκρυ δὲν μπορεῖ.

Ἑλβ. Πλέον δὲν βαστῶ.

Ἀμέ. Κι' ἂν οὗτος

'Σ ἐμὲ 'πιστρέψῃ! ὦ ἔλθέ, Ἑλβίνε. . . .

Ροδ. (τῷ Ἑλβίνῳ) Βοήθει

Τὰς σκέψεις της.

Ἀμέ. Πλησιάζεις με; ὦ! χάρις!

Φέρει τὸν ἀρραβῶνα ;

Ροδ. (τῷ Ἑλδίνῳ) Αὐτὸν ἀπόδος.

Ἑλδ. (ἐναποθέτει αὐτῇ τὸν ἀρραβῶνα)

Ἀμ. Εἴμ' ἔτι σοῦ, προστάτα . . . Φίλησόν με,
Τρυφερά μῆτερ, . . . πάντως εἴμ' ὀλβία !

Ροδ. Εἰς προσφιλῶν χορεία

Ἄς ἐξυπνήσῃ. (Ἡ Τερέζι ἐναγκαλίζεται αὐτήν. Ὁ Ἑλδίνος γονυπετεῖ εἰς τοὺς πόδας της καὶ τὴν ὑποστηρίζει.)

Χορ. Ζήτω ἡ Ἀμίνη ! (μεγαλοφώνως)

Ἀμν. (ἀφυπνιζομένη) ὦ Θεέ μου !

Ποῦ εἴμ' ἐγώ ; . . . τί βλέπω ; . . . Ἀχ ! ἱκετεύω . . .

Μὴ μὲ ἔξυπνάτε σεῖς ! (καλύπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν
χειρῶν)

Τερ. Σὺ δὲν κοιμᾶσαι . . .

Ἑλδ. Ὁ ἐραστής, ὁ σύζυγός σου ἐδῶ εἶνε.

(Ἡ Ἀμίνη εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἑλδίνου ἀποκαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, παρατηρεῖ αὐτόν, τὸν γνωρίζει, εἰτα ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του)

Ἀμν. Χαρά ! Χαρά ! . . . σ' εὕρισκω πάλι ! Ἑλδίνε !

Πάντες. Ἀθωοτέρα κ' ἐρασμία

Πλέον ὦραία 'ς τὴν συμφορά,

Ἑλθε 'κεῖ 'ς τὴν ἐκκλησία,

Ἄς ἀρχίσῃ 'κεῖ ἡ χαρά.

Ἀμν. Ἀχ ! δὲν φθάνει ἀνθρώπου σκέψις

'Σ τὴν χαράν, ποῦ δοκιμάζω,

'Σ τὰς αἰσθήσεις μου διστάζω,

Στήριξέ με, φίλον φῶς.

'Σ τὰς ἀγκάλας μου ἔλθε, πῆδα,

Πάντα ὁμοῦ μὲ μίαν ἐλπίδα,

Εἰς τὴν γῆν, ὅπου θὰ ζῶμε',

Ἄς χαρῶμε'—οὐράνιον φῶς.

Πάντες Ἀθωοτέρα κ' ἐρασμία,

Πλέον ὦραία 'ς τὴν συμφορά,

Ἑλθε 'κεῖ 'ς τὴν ἐκκλησία,

Ἄς ἀρχίσῃ 'κεῖ ἡ χαρά.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Διάσημος διδάσκαλος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς, γεννηθεὶς ἐν Κατάνῃ τῆς Σικελίας τὸ ἔτος 1804, ἀπέθανεν ἐν (Puteaux) πλησίον τῶν Παρισίων τὸ ἔτος 1835. Παιδιόθεν τείνων πρὸς τὴν μουσικὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὠδεῖον τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ τὸν Ζιγκαρέλλον, ἀκροασθεὶς τῆς Σεμιράμιδος τοῦ Ροσίνη ἐξεργῶναι μετὰ τῶν συμμαθητῶν του ἀκαὶ ἡμεῖς τί θὰ κάμωμεν! » Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐδειξ (1825) διὰ τοῦ μελοδράματός του Ἀδελτῶν καὶ Σαλβίνης, ψαλέντος ὑπὸ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος (1826) διὰ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Φερνάνδρου (Bianca e Fernando), παρασταθείσης ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἀγ. Καρόλου, ὅτι ἔκειτο ὑπὲρ τοὺς κοινούς μελοποιούς, καὶ ὅταν ἐν Μεδιολάνοις παρέστηκεν τὸν Πειρατὴν (1827), ὅτι ἤδη εὐρέθη νέον τῆς μουσικῆς στάδιον. Ὁ Ροσίνης ἀκροασθεὶς τούτου τοῦ μελοδράματος, ἀσπαζόμενος αὐτὸν τῷ ἔλεγεν αεὺγε νεανία, σὺ ἤρχισας τὸ στάδιόν σου, ὁπόθεν οἱ λοιποὶ παύουσι».

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Βελλίρη καταριθμοῦνται ὡς ἑξῆς :

α'. Adelson καὶ Salvini	(1825) ἐν Νεαπόλει.
β'. Bianca καὶ Fernando	(1826) » »
γ'. Il Pirata	(1827) ἐν Μεδιολάνοις.
δ'. La Straniera	(1829) » »

ε'. Zaira	(1829)	ἐν Πάρμα.
ς'. Montecchi e Capuleti	(1830)	» 'Ενετία.
ζ'. La Sonnambula	(1831)	» Μεδιολάνοις.
η'. Norma	(»)	» »
θ'. Beatrice di Tenda	(1832)	» 'Ενετία.
ι'. I Puritani	(1833)	» Παρίσις.

Ἄλλ' εἴτε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, εἴτε ἕνεκα τῆς ἀσθενοῦς κράσεως αὐτοῦ, ἐνῶ ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς θόξης καὶ ἐπλήρου θαυμασμοῦ τοὺς Γάλλους, ἐξέλειπεν ἐκ τῶν ζώντων, προσβληθεὶς ἔξ ἐντερικῆς φλεγμονῆς. Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τοῦ Ροσίνι, ἐστερημένοι δημιουργικοῦ πνεύματος, ἀπήγαγον τὴν μουσικὴν εἰς τὰς θορυβώδεις ἐκείνας ἁρμονίας, αὐτίνες μᾶλλον ἐκκωφοῦσι χωρὶς νὰ συγκινῶσι· τούναντίον ὁ Βελλίνης τὴν ἀνήγαγε πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀπλοϊκότητα, καὶ ἡδυνήθη νὰ δονήσῃ πάσας τὰς χορδὰς τῆς τοῦ ἀνθρώπου ψυχῆς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Πρᾶξις πρώτη

	Σελ.
Εἰσαγωγή. Χορὸς	Ζήτην ἢ Ἀμίνην 5
Μοῦσική.	Ἡ χαρὰ τὸ πᾶν φαιδρύνει »
Πέρασ τῆς εἰσαγωγῆς. Χορὸς.	Ἐλθετίας σόδον εἶνε 6
Μοῦσική	Πόσον δι' ἐμὲ αἰθρία 8
Λυωδία	Λάβε τὸν ἀρραβῶνα 10
Μοῦσική	Ἐπαυλὶς σὲ βλέπω πάλιν 13
Χορὸς	Ἡ νῦξ τὰ πάντα ὅταν σκοτίζει 15
Λυωδία	Ναὶ τὸν Ζέφυρον πνέοντα ζηλεύω 17
Λυωδία	Πῶς ὁ λαὸς εἶν' εὐθυμος 21
Χορὸς	Ἀνοικτὰ εἶνε ὁδῶ, κυττάτε 22
Πενταφωνία	Οὔτε λόγος οὔτε τάσις 23
	καὶ πέρασ τῆς πρώτης πράξεως

Πρᾶξις δευτέρα

	Σελ.
Εἰσαγωγή. Χορὸς	Ὁ Δρυμὼν εἶν' πυκνὸς καὶ σκιώδης 25
ᾠδὴ	Ὅλα πᾶνε. Ἡμέρα θρήνου 27
ᾠδὴ	Διὰ τὰς εὐχὰς σας σᾶς εἶμ' εὐγνώμων 29
Τετραφωνία	Σ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, ὦ Κόμην 31
ᾠδὴ περαντικὸν	Δὲν πιστεῦσα νὰ σ' ἴδω 35

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΛΑΤΤΕ